

Arrest

nr. 170 464 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 mei 2007 en heeft zich op 19 april 2016 voor de tweede maal vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd er gehoord op 26 mei 2016.

1.3. Op 30 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Erbid, de Jordaanse nationaliteit te bezitten en van geboorte een soennitisch moslim te zijn.

Uw vader, die ambtenaar was op het Ministerie van Landbouw, is in 1984 overleden, waarna uw moeder achterbleef met uw zussen (M.(...), N.(...) en A.(...)) en broers (M.(...), A.(...) en M.(...)). Uw zussen zijn nog woonachtig in Jordanië, uw broers hebben het land verlaten om te gaan werken en bevinden zich respectievelijk in Dubai, Zwitserland en Amerika.

U bent na het secundair onderwijs omwille van financiële redenen gestopt met school en werkte onder andere als vertegenwoordiger.

Sinds 2000 begon u zich aangetrokken te voelen tot de (rooms-katholieke) christelijke godsdienst en ging u in het geheim al eens naar de kerk, hoe deze noemde, dat weet u niet meer. Verder las u de Bijbel en babbelde u wel eens met christelijke vrienden.

In 2005 trok u naar het zuiden van Jordanië, naar Aqaba, waar u woonde tot einde 2006. Vervolgens verbleef u nog een week in Amman vooraleer op 5 januari 2007 Jordanië te verlaten. U reisde legaal met uw eigen paspoort en een Schengenvisum en kwam naar België. Korte tijd na uw aankomst hier ging u met vrienden met de wagen naar Italië, u wilde zich laten dopen in het Vaticaan, maar u had geen connecties en dit lukte niet. In deze periode, een negental jaar geleden, trok u naar Zuid-Italië en liep u daar een kerk binnen. U probeerde zich te laten dopen maar vanwege taalproblemen verliep de communicatie met de priester zeer moeizaam en nadat deze laatste een gebed had uitgesproken, ging u weer weg. In Italië werden toen bij een politiecontrole uw vingerafdrukken en foto's van u genomen waarna u het bevel kreeg het grondgebied te verlaten. U hebt er geen asiel aangevraagd, zo stelt u, en u keerde terug naar België.

Pas na uw vertrek uit Jordanië hebt u uw moeder op de hoogte gebracht dat het rooms-katholicisme uw voorkeur had, waarna ze in huilen uitbarstte. Telkens u contact met haar heeft probeert ze u terug te brengen naar het ware geloof. U gaat ervan uit dat zij de rest van uw broers en zussen hiervan op de hoogte heeft gebracht.

U diende hier op 8 juli 2009 een eerste asielaanvraag in, doch op 21 oktober 2009 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u afstand had gedaan van asiel omdat u geen gehoor had gegeven aan de oproeping. In dit jaar diende u ook een aanvraag tot regularisatie in, maar omdat u geen vast adres had werd dit geen succes en verbleef u hier illegaal.

Tussen juni 2008 en oktober 2013 werden er u vier bevelen om het grondgebied te verlaten betekend, doch deze beslissingen werden niet uitgevoerd.

U leerde intussen uw vriendin, de vrouw met wie u in de echt wil treden en die Getuige van Jehova is, kennen. Ze is een Française afkomstig uit La Réunion die hier een verblijfsvergunning heeft en u diende een huwelijksdossier in. Deze aanvraag werd op 2 september 2015 geweigerd door de Burgerlijke Stand van Oudergem.

Op 23 maart 2016 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond en werd u overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen.

Op 19 april 2016 diende u een tweede asielaanvraag in omdat u hier bij uw partner, en haar kinderen voor wie u als een vader bent, wil blijven. U voegt hier nog aan toe dat u in Jordanië vreest te worden gedood omwille van uw 'rooms-katholicisme'. Op 11 mei 2016 werd deze aanvraag in overweging genomen door het Commissariaatgeneraal.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te riskeren zoals voorzien in de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u tijdens het gehoor afgenomen door het CGVS dat u asiel hebt aangevraagd omdat uw schoonouders, met wie u een goede relatie hebt, niet weten dat u hier illegaal bent en dit ook niet te weten mogen komen omdat ze dan zullen denken dat u van hun dochter profiteert én omdat u hier bij uw partner wil blijven. Bevestiging gevraagd van deze beide motieven, beaamt u dit. Gevraagd of er nog andere redenen zijn, ontkent u dit ten stelligste (CGVS p.3).

Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op persoonlijke motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Jordanië. U stelt immers nooit problemen in Jordanië te hebben gehad met uw autoriteiten en ook nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS p.2-3).

U gevraagd waarom u initieel in 2007 Jordanië hebt verlaten, stelt u dat de wetgeving in Jordanië gebaseerd is op de islam, dat bekeerlingen niet bestaan en 'om dat te wijzigen, dat is onmogelijk', zo stelt u. U gevraagd of u, die eerst moslim was, bent gedoopt antwoordt u 'in de Italiaanse kerk' in Italië. U gevraagd hoe dit is verlopen, stelt u plots 'niet volledig te zijn gedoopt' vanwege taalproblemen om dan uiteindelijk te moeten toegeven dat u eigenlijk niet gedoopt bent. U stelt geen verdere pogingen te hebben gedaan om dit te volbrengen (CGVS p.3).

U gevraagd of u hier in België stappen hebt ondernomen om u te laten dopen, antwoordt u te geloven in Italië te zijn gedoopt. Erop gewezen dat u eerder stelde dat deze poging niet was gelukt, stelt u hier geen demarches te hebben ondernomen. Gevraagd waarom niet, stelt u het eigenlijk niet te weten, u gaat een kerk binnen om te bidden en u voelt er zich goed. U voegt hieraan toe dat u zich in de toekomst wel wil laten dopen (CGVS p.6). Het feit dat u hier in België geen enkele poging hebt ondernomen wekt verbazing temeer het belang dat u hecht aan uw rooms-katholieke gezindheid, zo wil u alleszins doen uitschijnen. Moest u dusdanig veel belang hechten aan uw 'nieuwe' geloof, dan kan er toch van worden uitgegaan dat u alles in het werk zou stellen uw doopsel zo snel mogelijk te officialiseren en officieel toe te treden tot de rooms-katholieke kerk.

De vaststelling dat u, die in 2007 Jordanië heeft verlaten omdat u zich niet vrij voelde uw nieuwe godsdienst te praktiseren en u er niet in de mogelijkheid verkeerde er zich te laten dopen (temeer een priester u had aangeraden hiervoor naar Turkije te gaan), nog steeds geen concrete stappen hebt ondernomen zich daadwerkelijk te laten dopen doet ernstig twijfelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit door u beweerde voornemen. De vaststelling dat u wel degelijk vertrouwd bent met een aantal aspecten van het katholieke geloof en daar gemakkelijk over kunt spreken doet hieraan geen afbreuk. Integendeel, dit versterkt het vermoeden dat u ofwel gestudeerd hebt met het oog op een asielaanvraag ofwel gewoon geïnteresseerd bent in andere godsdiensten. Niets wijst erop dat u het voornemen hebt zich daadwerkelijk te laten dopen daar er voor u, die al sinds 2007 in België verblijft, geen enkele reden is waarom u deze stap nog niet hebt gezet. U hier dan ook logischerwijze naar gevraagd, kunt u al evenmin met uw antwoord overtuigen daar u niet verder komt dan te stellen 'het niet te weten' (CGVS p.4, 6). Van iemand die net omwille van die reden beweert zijn land te hebben verlaten kan er toch verwacht worden dat hij in België alle mogelijke stappen onderneemt om dit tot een goed einde te brengen. De vaststelling dat u dit tot op heden, en zoals reeds werd aangestipt, niet heeft volbracht, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de oprechtheid van uw wens zich te willen laten dopen.

Het weinig geloofwaardig karakter van dit door u geuite voornemen wordt nog onderstreept door het gegeven dat u dit ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken, toen er u in kader van uw tweede asielaanvraag werd gevraagd welke nieuwe elementen aan de grondslag lagen van uw aanvraag, totaal onvermeld heeft gelaten. U stelde enkel omwille van humanitaire redenen asiel aan te vragen en verduidelikte dit door te stellen dat u en uw partner niet zonder elkaar kunnen leven (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, dd. 19/04/2016). U hier mee geconfronteerd stelt u 'ik ben bekeerd, dat verandert niet met al dan niet asiel te krijgen, de bedoeling van mijn asielaanvraag is dat ik bij mijn vrouw wil blijven op legale manier' (CGVS p.6). Andermaal dient opgemerkt dat het niet eerder specifiek aanhalen van dit motief afbreuk doet aan de oprechtheid u te willen laten dopen.

In dit kader is het ook weinig overtuigend dat u ten overstaan van het CGVS, toen er u gevraagd werd of er in Jordanië mensen op de hoogte zijn van het gegeven dat u zich aangetrokken voelde tot uw 'nieuw geloof', dat uw familie dit weet omdat u op school kritische vragen had gesteld over de islam, dat dit aan uw ouders werd gezegd en u hen vervolgens had gezegd dat u een Bijbel had. Zo zijn ze het te weten gekomen, zo stelt u. Even later verklaart u dan dat u twintig was toen uw familie hiervan op de hoogte kwam om dan weer iets later te stellen dat u ze pas na uw vertrek hiervan op de hoogte hebt gebracht. Eerder wisten ze het niet, want dat zou gelijk gestaan hebben aan zelfmoord (CGVS p.5). Het is enigszins opvallend dat u hieromtrent geen meer coherente verklaringen aflegt. Ook de vaststelling dat u niet in staat bent ook maar één kerk in al-Hosam, de wijk waar u hebt gewoond, bij naam te noemen is opvallend, temeer u stelt dat er daar maar vijf kerken zijn (CGVS p.4).

Verder dient nog aangestipt dat u uw eerste asielaanvraag hebt afgebroken en dat u, die hier al sinds 2007 verblijft en naar eigen zeggen sinds 2009 illegaal bent, pas op 19 april 2016 een tweede asielaanvraag hebt ingediend en dit nadat u was opgepakt door de Belgische autoriteiten en vervolgens naar een gesloten centrum was overgebracht. Ook deze handelswijze doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid en aan de door u beweerde vrees ten opzichte van Jordanië. U hiernaar gepeild, verklaart u dat u in de periode van uw eerste asielaanvraag naar het gesloten centrum in Brugge werd overgebracht en dat u daar slechte herinneringen aan hebt overgehouden en dat dit u heeft tegengehouden een nieuwe aanvraag in te dienen, een antwoord dat andermaal uw geloofwaardigheid ontbeert daar er van uit kan worden gegaan dat u, moest u effectief nood hebben aan bescherming, alle mogelijke demarches zou ondernemen om deze bescherming ook daadwerkelijk te krijgen (CGVS p.7). Dit onderstreept andermaal de vaststelling dat u er op uit bent uw verblijf hier te verlengen dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie van een uittreksel uit uw paspoort bevindt, geldig tot 26 februari 2018, en een kopie van uw identiteitskaart. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. In dit kader dient daarenboven nog te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder, die het niet eens was met uw 'nieuwe geloof' en die er op aandrong dat u naar de islam terugkeerde, dit paspoort voor u is gaan verlengen een drietal jaar geleden op het moment dat ze al van uw 'afvalligheid' op de hoogte was. U hier dan ook naar gepeild, antwoordt u 'ze is nog altijd mijn moeder, ze bidt op haar manier dat ik een goede toekomst mag hebben' (CGVS p.7). Ook deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel “aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling”, afgeleid uit de schending van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing” en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht). Dat de kwetsieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat hij ‘niet aannemelijk’ heeft gemaakt dat zijn leven in gevaar is. Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan ! Verzoeker, heeft

zijn land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat hij gelet op de problemen die hij aldaar zou ondervinden indien hij als 'kaffar' zou worden aanzien, zijnde iemand die het 'enige echte' islamitische geloof heeft afgewezen. Als afvallige wordt het dan in Jordanië gerechtvaardigd verzoeker te doden. Het CGVS hecht echter geen geloof aan de bekering van verzoeker omdat deze enkele onduidelijkheden zou hebben gecreëerd. Verzoeker moet echter herhalen dat hij zich vrijwillig tot het christendom bekeerde, op een ogenblik dat hij reeds in Jordanië was. Pas in Italië werd verzoeker ook effectief gedoopt. Door taalproblemen echter kan het zijn, dat verzoeker niet het volledige doopselritueel heeft doorlopen. Verzoeker verstond met name niet alle van wat de Italiaanse priester vertelde. De wil van verzoeker om zich tot het christelijke geloof te bekeren was (en is) steeds aanwezig. De gegevens van verzoeker werden echter ook genoteerd door de priester. Hierdoor vermoed verzoeker dat hij gedoopt is, maar durft te zeggen dat de bekering mogelijks niet 'volledig' is/was. Bij de analyse van het dossier kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoeker effectief onduidelijk is geweest over de plaats van de kerk, van het hoe en wanneer van de bekering, maar dit is slechts een marginaliteit in het volledige relaas van verzoeker. Verzoeker gaf duidelijk aan wat het betekende voor hem om tot het christelijke geloof te behoren, hoe verzoeker dit geloof beleeft en hoe hij dit tot uiting brengt. Verzoeker ging in Brussel jaren naar de kerk gelegen aan de grote markt. Verzoeker kon duidelijk teksten uit de bijbel aanduiden, uiteenzetten en de nodige gebeden opzeggen. De volledige beleving van het christendom, het uitzicht van de kerken de wijze van tot rust komen tijdens het bidden etc, dan blijkt zeer duidelijk dat verzoeker zijn geloof heeft aangepast. Ook heden, tijdens ramadanperiode, werd verzoeker – door DVZ – overgeplaatst naar de afdeling NIET ramadan, hetgeen duidelijk aangeeft dat verzoeker niet behoort tot de islamgemeenschap en zeker niet praktiserend is; Het CGVS legt de focus op de veruiterlijking van de geloofsbelijdenis middels doopselritueel, daar waar dit voor verzoeker uiterst ondergeschikt is. Verzoeker heeft zich kunnen vereenzelvigen met zijn geloof en is er van overtuigd dat in de ogen van zijn god, hij reeds tot de christelijke geloofsgemeenschap behoort; Identiek met de stelling van het Europees Hof voor de Rechten van de mens, kan gesteld worden dat verzoeker zijn geloof niet naar de buitenwereld moet ten toon spreiden (idem als tav homoseksualiteit), laat staan zijn gewoontes en/of gedrag moet aanpassen om niet op te vallen. Verzoeker heeft het recht op vrije geloofsbelijdenis en recht om zijn geloof vrij te kiezen. Verzoeker gaf duidelijk aan hoe hij zich tot de christelijke gemeenschap heeft gewend en hoe hij in zijn innerlijke overtuiging toe behoort. Het is dan ook volkomen in strijd met de vrijheid van geloof om te eisen dat verzoeker zijn geloofsovertuiging via formalistische wijze zou veruiterlijken of stappen in die richting zou ondernemen. Het onderzoek van geloof is net zoals homoseksualiteit moeilijk meetbaar of controleerbaar, maar men mag niet vervallen in stereotyperende bevindingen; Zodra er niet kan getwijfeld worden over de innerlijke geloofsovertuiging – ongeacht de formalisering middels doop – dient men zich de vraag te stellen of verzoeker in zijn land van oorsprong zou vervolgd worden (of kunnen worden) wegens het afwijzen van de Islam. Het antwoord is hierop spijtig genoeg positief. Om deze reden kan verzoeker niet terug en dient hij op grond van zijn innerlijke geloofsovertuiging te worden erkend als vluchteling; De kwalificatie en nazicht van de innerlijke overtuiging diende door het CGVS te gebeuren, niet door te focussen op enkele formalistische elementen, maar naar de beleving van verzoeker dienaangaande. Het is duidelijk dat het CGVS hier ernstig tekort is geschoten. Wanneer de innerlijke overtuiging en de vervolgingsgrond in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn, minstens moet vastgesteld worden dat er geen ernstig onderzoek is gevoerd. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn interview reeds beperkt kon uiteenzetten en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete innerlijke en spirituele situatie waar verzoekende partij zich in bevond. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen. Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land (vervolging van afvalligen) van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141). Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

In een tweede middel "aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming", afgeleid uit de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- *de doodstraf of executie*
- *onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Het CGVS heeft geen enkele analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd van de regio van waar verzoeker afkomstig van is en beperkt zich tot een algemene betwisting over de afkomstregio van verzoeker. Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij geen enkele analyse van de veiligheidssituatie uitvoert. Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven. De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Hoewel het CGVS in haar beslissing wel verwijst naar internationale rapporten, wordt niet in concreto verwezen naar welke rapporten zij verwijst, laat staan welke passages, besluiten edm haar hebben toegelaten tot het oordeel te komen. De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd. Dat er dan ook geen sprake is van (recente) informatie. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid samen behandeld.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker zich louter op persoonlijke motieven beroept en hieruit niet kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, (ii) geen geloof wordt gehecht aan zijn bekering, zoals omstandig wordt toegelicht, (iii) hij zijn eerste asielaanvraag heeft afgebroken en hij, die hier al sinds 2007 verblijft en naar eigen zeggen sinds 2009 illegaal is, pas op 19 april 2016 een tweede asielaanvraag heeft ingediend, en dit nadat hij was opgepakt door de Belgische autoriteiten en vervolgens naar een gesloten centrum was overgebracht, en (iv) verzoeker er op uit is zijn verblijf hier te verlengen eerder dan dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 mei 2016 (CG nr. 0914555Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker voert hoofdzakelijk een algemeen betoog omtrent zijn *“innerlijke geloofsovertuiging”*, doch hij ontkracht, noch weerlegt de verschillende motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging evenmin aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

2.5.1. De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vrees omwille van zijn *“innerlijke en spirituele situatie”*, zoals hij het thans in zijn verzoekschrift zelf omschrijft, wordt vooreerst ondergraven door de vaststelling dat verzoeker, nadat zijn eerste asielaanvraag in 2009 werd afgebroken (hij gaf geen gevolg binnen de wettelijk voorziene termijn aan een oproeping om zich op een welbepaalde dag aan te bieden waardoor hij geacht werd afstand te doen van zijn asielaanvraag) en hij zich blijkens zijn verklaringen reeds sinds 2009 in de illegaliteit bevindt, nog tot 19 april 2016 wachtte, oftewel ongeveer 7 jaar, alvorens een tweede keer asiel aan te vragen, niettegenstaande zijn verklaring dat zijn christelijke geloofsovertuiging en beleving al die jaren sterk aanwezig is geweest en nog is, en zelfs aan de basis lag van zijn vlucht uit zijn land van herkomst alsook de kern/basis vormt van zijn vrees voor problemen en vervolging bij terugkeer naar Jordanië.

Verzoeker diende bovendien pas zijn huidige tweede asielaanvraag in nadat hij door de Belgische autoriteiten was opgepakt en naar een gesloten centrum werd overgebracht. Verzoekers handelswijze en laattijdige asielaanvraag, vaststellingen waarvoor hij geen afdoende verklaring of rechtvaardiging biedt en welke hij niet in een ander daglicht plaats, o.a. omdat hij er thans in zijn verzoekschrift totaal niet op ingaat, doen, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van zijn beweerde vrees ten opzichte van Jordanië.

Het duidt er sterk op en geeft aan dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, verzoeker met onderhavige tweede asielaanvraag louter zijn verblijf hier in België wil verlengen, veeleer dan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Immers, van iemand die daadwerkelijk voor zijn leven vreest, zoals verzoeker op algemene wijze beweert, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich in het gastland in veiligheid te stellen en er bescherming (te trachten) te bekomen. Verzoeker is hier echter, gelet op zijn laattijdige asielaanvraag en jarenlange illegale verblijf zonder enigszins bescherming te zoeken, in gebreke gebleven. Zijn handelswijze en laattijdige asielaanvraag stemmen niet overeen met de houding van een persoon die beweert een vrees voor vervolging jegens zijn land van herkomst te koesteren en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, en dat zijn behoefte aan bescherming aldus allesbehalve acuut is.

2.5.2. De ernst en de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging omwille van zijn geloof/bekering en *“innerlijke en spirituele situatie”* wordt verder ondergraven door de volgende vaststelling.

Zo ontkent, noch betwist verzoeker, de pertinente vaststelling dat hij in het kader van onderhavige asielaanvraag zijn geloofsovertuiging niet als reden heeft aangehaald voor zijn huidige tweede asielaanvraag. Zijn geloof komt immers pas ter sprake tijdens het gehoor voor de protection officer van het Commissariaat-generaal wanneer hem uitdrukkelijk de vraag gesteld wordt waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt dienaangaande dat op de dag van het indienen van zijn huidige tweede asielaanvraag verzoeker op de vraag om een concreet overzicht te geven van alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, louter het volgende aangaf: *“Geachte heren, ik vraag hier asiel aan op basis van humanitaire redenen. Ik ben hier in België gehuwd en ik kan niet terugkeren naar Jordanië waar ik niet alleen kan leven zonder mijn vrouw. Zij kan ook niet leven zonder mij, ver weg van mij. Wij vormen samen één gezin.”* (Administratief dossier, stuk 12, ‘Schriftelijke verklaring Meervoudige Aanvraag - Vertaling’ d.d. 19 april 2016, nr. 1.1.). In diezelfde zin stelde hij ongeveer een week later op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende: *“Mijn vrouw is hier in België. Daarom heb ik asiel aangevraagd. Zo kan ik bij mijn vrouw blijven”* (AD, stuk 13, ‘Verklaring DVZ’ d.d. 27 april 2016, nr. 33). Een maand later luidde een gelijkaardige verklaring van verzoeker aan de

commissaris-generaal, toen deze hem erop wees dat hij hier sinds 2009 oftewel zo'n zestal jaar illegaal verblijft en vroeg waarom hij nu pas in (april) 2016 asiel aanvraagt, als volgt: *"AZ: Ik ben gehuwd met mijn vriendin, we gingen naar de gemeente om een huwelijksaanvraag in te dienen, er was verdenking op schijnhuwelijk en er kwam een gehoor. We gingen naar het gehoor en ik was zo zenuwachtig dat ik verkeerde antwoorden gaf en dingen niet wist. Haar ouders wisten niet dat ik illegaal was. CG: Wat is het verband met uw asielaanvraag? AZ: Ik heb een goede relatie met mijn schoonouders, maar ze wisten niet dat ik illegaal was en ze mogen niet weten want ze gaan denken dat ik profiteer van hun dochter en zodat ik bij mijn vrouw kan blijven."* (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 26 mei 2016, p. 3). Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees en voor alle duidelijkheid vroeg (of hij het goed had begrepen) dat hij dus asiel aanvraagt opdat zijn schoonouders niet zullen weten dat hij illegaal is en opdat hij bij zijn vrouw kan blijven, antwoordde verzoeker bevestigend, kort en duidelijk *"Ja"* (*Ibid.*, p. 3). Op de vraag vervolgens of er nog andere redenen zijn voor zijn asielaanvraag, luidde verzoekers antwoord kort en bondig *"Neen"* (*Ibid.*, p. 3). Verzoeker bevestigde dit nogmaals uitdrukkelijk naar het einde van het gehoor toe, toen hij aan de commissaris-generaal expliciet verklaarde dat *"(...)de bedoeling van mijn asiel is dat ik bij mijn vrouw wil blijven op legale manier"* (*Ibid.*, p. 6).

De Commissaris-generaal concludeert derhalve terecht dat deze motieven louter van persoonlijke aard zijn welke als dusdanig geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

2.5.3. Verzoeker legt overigens frappant ongerijmde verklaringen af omtrent het feit of hij al dan niet werd gedoopt.

Aanvankelijk gaf hij aan de commissaris-generaal aan *"In de Italiaanse kerk"* gedoopt te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3). Toen laatstgenoemde hem vervolgens de vraag stelde hoe het komt dat hij dan geen doopakte heeft, paste hij zijn verklaringen aan en stelde verzoeker als volgt: *"Ik ben naar de kerk geweest, maar ik ken de Italiaanse taal niet en de communicatie met de pastoor verliep helemaal niet vlot, ik ben niet volledig gedoopt en ik heb geen andere poging gedaan om dit te doen. Maar ik voel me gedoopt."* (*Ibid.*, p. 3). Op de vraag van de commissaris-generaal wat hij bedoelt met niet volledig gedoopt, repliceerde verzoeker: *"De traditie in Jordanië, je wordt daar met heilig water gedoopt en met het kruis, in Italië was er niets van dit alles"*. Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens mee confronteerde dat hij dus eigenlijk niet weet of hij gedoopt is, luidde verzoekers antwoord: *"Neen, ik weet het niet, ik heb mijn best gedaan maar het is niet gelukt"*. Op de vraag vervolgens of dit wil zeggen dat hij niet officieel gedoopt is, antwoordde verzoeker kort: *"Zo is het"* (*Ibid.*, p. 3). Wanneer de commissaris-generaal enige tijd later tijdens het verhoor verzoeker de vraag stelt of hij hier in België geprobeerd heeft om zich hier te laten dopen, wijzigde verzoeker zijn verklaringen door te stellen dat *"Ik geloof dat ik tijdens Italië ben gedoopt"* (*Ibid.*, p. 6). Wanneer de commissaris-generaal hem vervolgens wees op zijn eerdere verklaringen dat het daar niet gelukt was en dus niet officieel is, en vroeg of hij dus hier al geprobeerd had, was verzoekers kritiek kort ontkennend *"Neen"*. Op de vraag van de commissaris-generaal waarom niet, luidde verzoekers antwoord als volgt: *"Ik weet het niet, ik ga naar de kerk om te bidden, ik voel me goed maar in de toekomst zal ik het wel doen. Mijn vrouw heeft een miskraam gehad, maar ik wou met mijn zoon naar Israël gaan, daar is een heilige plaats waar Jezus is gedoopt, aan de grens met Jordanië. Ik wilde daar gedoopt worden. Voor alle veiligheid ga ik naar daar via Israël"* (*Ibid.*, p. 6).

Ook in zijn verzoekschrift stemmen verzoekers verklaringen dienaangaande niet overeen. Zo stelt hij o.a. dat *"Pas in Italië werd verzoeker ook effectief gedoopt"*, voegt hij er voorts evenwel aan toe dat *"Door taalproblemen echter kan het zijn, dat verzoeker niet het volledige doopselritueel heeft doorlopen. Verzoeker verstond met name niet alle van wat de Italiaanse priester vertelde. De wil van verzoeker om zich tot het christelijke geloof te bekeren was (en is) steeds aanwezig"*, en merkt hij verder ook nog op dat *"De gegevens van verzoeker werden echter ook genoteerd door de priester. Hierdoor vermoed verzoeker dat hij gedoopt is, maar durft te zeggen dat de bekering mogelijks niet 'volledig' is/was"*.

De vaststelling dat verzoeker omtrent een dergelijk eenvoudig waarneembaar en vast te stellen gegeven als het al dan niet gedoopt zijn (in Italië of België, dan wel elders), nochtans een essentieel element in het kader van zijn verklaarde vervolgingsvrees, dergelijke uiteenlopende, en incoherente verklaringen aflegt, doet voorts afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van zijn relaas en zijn voorgehouden religieuze beleving.

Verzoekers huidige kritiek in zijn verzoekschrift dat *"Het CGVS (...) de focus (legt) op de veruiterlijking van de geloofsbelijdenis middels doopselritueel, daar waar dit voor verzoeker uiterst ondergeschikt is"*, kan,

net als zijn stelling dat het feit dat hij *“effectief onduidelijk is geweest over de plaats van de kerk, van het hoe en wanneer van de bekering, maar dit is slechts een marginaliteit in het volledige relaas van verzoeker”*, niet worden gevolgd. Immers, verzoeker gaat eraan voorbij dat hij de wens om gedoopt te worden aanhaalde als een reden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Zo blijkt uit zijn antwoord op de vraag van de commissaris-generaal *“Waarom (hij) in 2007 Jordanië verlaten (heeft)”*: *“Ik wou gedoopt worden”* (*Ibid.*, p. 6).

Verzoekers wil/voornemen om gedoopt te worden bleek, volgens zijn antwoord, aldus een essentieel gegeven om zijn land van herkomst te ontvluchten. De vaststelling dat hij hieromtrent geenszins duidelijkheid schept, doch daarentegen herhaaldelijk en meermaals tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid en ernst van zijn relaas.

2.5.4. Verzoeker brengt voorts niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit of er in Jordanië mensen op de hoogte zijn van het gegeven dat hij zich aangetrokken voelt tot een nieuw geloof, en hij laat ook de overweging uit de bestreden beslissing ongemoeid dat het feit dat zijn moeder zijn paspoort voor hem is gaan verlengen ongeveer een drietal jaar geleden op een moment dat ze al van zijn afvalligheid op de hoogte was zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt. Deze pertinente motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad gehandhaafd.

2.5.5. Gelet op alle vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat hij gedoopt werd en dat zijn interesse voor het christelijk geloof zijn oorsprong vindt in een oprechte innerlijke geloofsovertuiging.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.7. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate verzoeker zich beroept op dezelfde zoals uiteengezet met betrekking tot zijn aanvraag van de vluchtelingenstatus merkt de Raad op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS